

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 214/03-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. novembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť maloletého P. P., zastúpeného matkou H. P., obaja trvale bytom B., právne zastúpeného advokátom JUDr. D. S., B., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 13 P 56/98 a postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 17 P 76/02 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť maloletého P. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 20. júna 2003 doručené podanie maloletého P. P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného matkou H. P., obaja trvale bytom B., označené ako „*Ústavná sťažnosť na porušenie základných práv fyzickej osoby*“ (ďalej len „sťažnosť“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 13 P 56/98 a postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 17 P 76/02.

Ústavný súd zo súdnych spisov zistil tieto právne významné skutočnosti.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 14 Nc 1/02 28. februára 2002 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava IV sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vo veci a vec prikázal na pojednávanie a rozhodovanie Okresnému súdu Bratislava V. Spis bol zaslaný tomuto okresnému súdu 6. mája 2002. Okresný súd Bratislava V na pojednávaní konanom 7. novembra 2002 vyhlásil rozsudok, proti ktorému bolo účastníkmi podané odvolanie.

V priebehu konania ústavný súd zistil, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 CoP 14/03 z 2. júla 2003 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 17 P 76/02 zo 7. novembra 2002. Vec bola právoplatne skončená 31. júla 2003.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez účasti sťažovateľa v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti pravidelne skúma aj to, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu, v tomto prípade Okresného súdu Bratislava IV a Okresného súdu Bratislava V, nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Okresný súd Bratislava IV nepokračoval v konaní vo veci sťažovateľa od 6. mája 2002, keď bol súdny spis zaslaný na ďalšie konanie Okresnému súdu Bratislava V. Preto medzi výkonom jeho právomoci a namietaným porušením základného práva sťažovateľa od tej doby nebola žiadna priama ani nepriama spojitosť, ktorá by reálne viedla k porušeniu základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov.

Okresný súd Bratislava V v namietanom konaní rozhodol rozsudkom zo 7. novembra 2002. Vyhlásením rozsudku vo veci samej a jeho doručením (a úkonmi, ktoré musel Okresný súd Bratislava V vykonať v súvislosti s odvolaním účastníkov) Okresný súd Bratislava V vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie právnej neistoty sťažovateľa. Ďalšie úkony alebo postupy už okresný súd nemohol vykonávať, a preto bolo treba vec posudzovať aj so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní právnej neistoty skončila rozhodnutím vo veci samej.

Rozsudok Okresného súdu Bratislava V zo 7. novembra 2002 bol na základe odvolania účastníkov rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 CoP 14/03 z 2. júla 2003 potvrdený. Rozhodnutím krajského súdu došlo k právoplatnému skončeniu vo veci bez

toho, aby sa vec akýmkoľvek zákonom dovoleným spôsobom dostala späť na tento okresný súd.

Z toho vyplýva, že po 7. novembri 2002 (vynesenie rozsudku, ktorý bol v odvolacom konaní potvrdený) sa ani Okresný súd Bratislava V už nedostal do situácie, v ktorej by medzi výkonom jeho právomoci a namietaným porušením základného práva sťažovateľa bola právne významná spojitosť, ktorá by reálne viedla k porušovaniu základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov v neprávoplatne skončenom konaní. Preto je sťažnosť aj proti tomuto okresnému súdu zjavne neopodstatnená.

Na tomto mieste treba uviesť, že sťažovateľ už 7. novembra 2002, keď bol vyneseny prvostupňový rozsudok, ktorý bol v odvolacom konaní napokon potvrdený ako vecne správny, vedel, že porušovanie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov skončilo pred okresným súdom práve vyhlásením a dorúčením rozsudku, a napriek tomu podal sťažnosť až 20. júna 2003, keď už bola jeho vec na príslušnom krajskom súde.

V tejto spojitosti ústavný súd poukazuje aj na to, že podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Zbytočné prietahy sú iný zásah a o skončení tohto zasahovania do základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aj keď len v konaní pred Okresným súdom Bratislava V, sťažovateľ vedel už od 7. novembra 2002.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že proti porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa sťažovateľ mohol brániť podaním podnetu na začatie konania podľa ústavného stavu platného do 1. júla 2001 alebo podaním sťažnosti po 1. januári 2002 (podobne IV. ÚS 188/03).

Z týchto dôvodov bolo potrebné sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2003